

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 15.923 van 1 juli 2024
in de zaak A. 241.636/VII-42.472**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Najate El Janati
 kantoor houdend te 4800 Verviers
 Rue Lucien Defays 24-26
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 27 maart 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 302.198 van 26 februari 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 26 april 2024 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Eerste onderdeel van het enige middel

1. In hetgeen kan worden beschouwd als een eerste middelonderdeel voert verzoeker in essentie aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen toegang heeft gegeven tot het administratief dossier, ondanks verzoekers uitdrukkelijke vraag daartoe, dat de verwerende partij hem tot op vandaag het administratief dossier niet heeft opgestuurd, dat het loutere feit dat het administratief dossier op de griffie van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen kan worden geraadpleegd een schending van de wet van 11 april 1994 ‘betreffende de openbaarheid van bestuur’ niet uitsluit, dat een raadpleging ter griffie immers pas mogelijk is na het instellen van het beroep, zodat de mogelijkheid om met kennis van alle relevante elementen beroep in te stellen ernstig in het gedrang komt, dat de verwerende partij dan ook verplicht was gevolg te geven aan verzoekers vraag, dat een raadpleging van het dossier op de zetel van de verwerende partij een beperking van verzoekers recht op toegang tot de hem aanbelangende documenten vormt, dat artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: EVRM) van toepassing is nu het niet gaat om een toelating tot verblijf in België maar om het behoud van een in 2022 verkregen recht om op het grondgebied te verblijven, dat daardoor ook artikel 13 van het EVRM is geschonden, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen minstens de beslissing van de verwerende partij had moeten vernietigen zodat verzoeker met inachtneming van alle relevante elementen van de zaak beroep zou kunnen instellen en dat aldus de artikelen 39/2 en 39/65 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 16 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 tot vaststelling van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen’ zijn geschonden.

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dienaangaande in het bestreden arrest:

“Overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur heeft verzoeker een recht op inzage. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoeker en zijn raadsvrouw mochten ook, conform artikel 32 van de Grondwet – waarnaar verzoeker zelf verwijst in zijn verzoekschrift – het administratief dossier inkijken op de zetel van het CGVS en kennis nemen van de inhoud teneinde de verdediging te organiseren. Verzoeker draagt zelf de verantwoordelijkheid voor de organisatie van zijn verdediging en het komt aan hem toe om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een raadsman naar keuze en tijdig de nodige stappen te ondernemen teneinde inzage van het administratief dossier op de zetel van het CGVS te bekomen. Nergens uit het administratief dossier kan blijken dat verzoeker of zijn advocaat geen toegang zouden hebben verkregen tot het administratief dossier en geen gebruik [...] konden maken van zijn inzagerecht met toepassing van de wet van 11 april 1994.

Verzoeker verwijst naar een schrijven van 28 september 2023 [...] en verwijst de commissaris-generaal er niet op geantwoord te hebben. Er bestaat echter geen enkele rechtsregel waaruit blijkt dat het CGVS verplicht zou zijn om binnen een bepaalde tijdspanne bepaalde stukken over te maken waar per e-mail of per fax om wordt verzocht. Uitzondering hierop betreft de procedure voorzien in artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan opvragen voordat de beslissing over zijn verzoek om

internationale bescherming wordt genomen. Dit laatste is echter *in casu* niet van toepassing daar de commissaris-generaal in deze zaak een beslissing heeft genomen nadat verzoeker niet is ingegaan op het persoonlijk onderhoud en voor zijn afwezigheid geen geldige reden had gegeven. Voorts raakt het recht om toegang te verkrijgen tot het administratief dossier niet aan de wettigheid van de bestreden beslissing zelf, doch heeft het betrekking op de mogelijkheid om middelen aan te voeren bij de Raad. Volgens vaste rechtspraak moeten in het verzoekschrift alle middelen worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). Verzoeker en zijn raadsman kunnen ook overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik maken van het inzagerecht bij de Raad en ter griffie inzage nemen van het volledige administratief dossier, waarin de stukken waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zich bevinden. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift stelt dat een latere inzage in het administratief dossier de schending van zijn rechten van verdediging niet kan lenigen. Bovendien heeft verzoekers raadsvrouw gebruik kunnen maken van dit recht op inzage op de Raad en heeft zij met kennis van het administratief dossier haar pleidooi kunnen houden.

Tot slot toont verzoeker nergens in het verzoekschrift aan en evenmin ter terechtzitting, dat hij, middels toegang tot het administratief dossier, andere elementen had kunnen aandragen dan diegene die hij in zijn verzoekschrift heeft aangevoerd. Hij toont *in casu* aldus niet aan dat hij belemmerd zou zijn in de mogelijkheid om in het kader van zijn beroepsprocedure bij de Raad middelen aan te voeren tegen de bestreden beslissing.”

3. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk en ondubbelzinnig gesteld dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen. (zie EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askolov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië; EHRM 27 februari 2014, Zarmayev/België). Dit geldt bijgevolg ook voor geschillen betreffende de intrekking van de vluchtelingenstatus. Vermits een schending van artikel 6 van het EVRM niet op ontvankelijke wijze kan worden ingeroepen en geen schending van een ander door het verdrag beschermd belang wordt opgeworpen, kan een schending van artikel 13 van het EVRM evenmin op ontvankelijke wijze worden opgeworpen.

4. Met de *supra* geciteerde overwegingen van het bestreden arrest, beantwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk verzoekers kritiek betreffende het feit dat de verwerende partij hem ondanks een schriftelijk verzoek geen kopie van het administratief dossier heeft opgestuurd. Verzoeker toont niet aan dat de motieven

van het bestreden arrest zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerde kritiek onvoldoende beantwoorden, zodat hij geen schending van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet aantoonde. In de mate dat verzoeker de gegeven motieven onjuist acht, houdt dit geen verband met de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste.

5. Nergens blijkt dat verzoeker aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een kopie van het dossier zou hebben gevraagd of dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hem inzage van of toegang tot het dossier zou hebben geweigerd. Het gaat enkel om een verzoek aan de verwerende partij met een brief 26 september 2023, ook verstuurd met een e-mail van 28 september 2023. Verzoekers kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hem geen toegang heeft gegeven tot het administratief dossier, mist derhalve feitelijke grondslag.

6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt correct dat het recht om toegang te verkrijgen tot het administratief dossier niet raakt aan de wettigheid van de voor hem bestreden beslissing zelf, doch betrekking heeft op de mogelijkheid om middelen aan te voeren bij de Raad. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht in het licht van het bij hem ingestelde beroep op wettige wijze te oordelen dat nergens uit blijkt dat verzoeker geen toegang tot het dossier kreeg door inzage op de zetel bij de verwerende partij zelf en dat verzoeker ook kennis kon nemen van het dossier ter griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf. Verzoeker gaat eraan voorbij dat, indien hij geen inzage kreeg in het administratief dossier en hij daardoor pas na het indienen van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor het eerst kennis zou krijgen van voor hem nieuwe en relevante elementen, hij op grond daarvan alsnog in de loop van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijkomende middelen of kritiek zou kunnen aanvoeren.

Bovendien wordt in het bestreden arrest vastgesteld, hetgeen verzoeker niet betwist, dat zijn advocaat ter terechtzitting met kennis van zaken haar pleidooi heeft kunnen houden en dat verzoeker ter terechtzitting niet aantoonde dat hij na mededeling van het administratief dossier andere elementen had kunnen aandragen dan diegene die hij in zijn verzoekschrift heeft aangevoerd. Verzoeker ontkracht deze beoordeling ook niet in het cassatieberoep.

7. Bijgevolg toont verzoeker geen schending aan van zijn recht op inzage noch van het recht van verdediging.

Tweede onderdeel van het enige middel

8. In hetgeen kan worden beschouwd als een tweede middelonderdeel voert verzoeker in essentie aan dat hij in zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verwezen naar zijn zoon Bas, die op hetzelfde moment als verzoeker aankwam in België en als vluchteling werd erkend, doch wiens status niet werd ingetrokken, dat de situatie van zijn zoon Bas, noch in de intrekkingbeslissing noch in het bestreden arrest wordt vermeld terwijl het niet logisch is dat verzoeker, zijn zonen Bar. en A. de Turkse nationaliteit zouden hebben maar Bas, niet en verzoeker op deze inconsistentie heeft gewezen, dat deze inconsistentie wordt versterkt door de aanwezigheid van verzoekers zoon T. in België, die ook werd erkend als vluchteling en wiens Syrische nationaliteit niet in twijfel wordt getrokken, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aldus niet heeft uitgesproken over een als middel aangevoerd element waarbij verzoeker belang heeft, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarmee artikel 39/60 van de vreemdelingenwet en de artikelen 6 en 13 van het EVRM heeft geschonden, dat het evenwicht tussen de partijen niet werd gerespecteerd door geen geloof te hechten aan verzoekers bevindingen betreffende de status van zijn zoon Bas, in België, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de “moeite” neemt om zich uit te spreken over de niet-intrekking van T.’s vluchtelingenstatus maar niet het bestaan van Bas, vermeldt hoewel deze laatste zich in dezelfde situatie bevindt als verzoeker, behalve dat hij niet wordt beschuldigd van fraude bij het verkrijgen van de vluchtelingenstatus, dat hierdoor een verschil in behandeling bestaat dat aan geen enkele logica beantwoordt en dat dit alles niet in overeenstemming is met de artikelen 1 en 33 van internationaal verdrag ‘betreffende de status van vluchtelingen’, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag), artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 6, 13 en 14 van het EVRM, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, de artikelen 39/60 en 39/65 van de vreemdelingenwet en artikel 16 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 ‘tot vaststelling van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen’.

9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dienaangaande in het bestreden arrest:

“De commissaris-generaal heeft stukken gevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker in bezit is van zowel een Turks paspoort, geldig van 31 december 2019 tot 31 december 2029 als een Turkse identiteitskaart, geldig tot 28 december 2028. Op beide documenten staat de “Turkse nationaliteit” vermeld. Daarnaast blij[en] ook zijn zoon en echtgenote in bezit [te] zijn van Turkse identiteitsdocumenten, die als nationaliteit ook ‘Turks’ bevatten (AD CGVS, landeninformatie, stavingstukken bewijs Turkse nationaliteit, verzoeker + familieleden). Verzoeker heeft nochtans tijdens zijn verzoek om internationale bescherming verklaard dat hij enkel over de Syrische nationaliteit beschikt, dat hij Syrië verlaten heeft in maart 2015 en dat hij vervolgens tot 1 september 2022 in Turkije heeft verbleven, waar overigens zijn echtgenote en vier kinderen verblijven [...].

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn kritiek dat er zich geen elementen in het administratief dossier bevinden op grond waarvan de commissaris-generaal geoordeeld heeft dat hij niet alleen over de Syrische, maar ook over een andere, namelijk de Turkse nationaliteit beschikt.

Waar hij in zijn verzoekschrift uitgebreid toelicht dat het niet mogelijk is dat hij over de Turkse nationaliteit beschikt omdat hij niet zou voldoen aan de voorwaarden [...], doet hij geen enkele afbreuk aan de aanwezigheid in het administratief dossier van de kopieën van zijn Turkse paspoort en Turkse identiteitskaart. Hetzelfde geldt voor wat betreft zijn uiteenzetting dat hij vermoedt dat de commissaris-generaal geconcludeerd heeft dat hij over een andere nationaliteit zou beschikken omdat de broer van zijn echtgenote als smokkelaar had opgetreden om zijn vertrek uit Syrië te vergemakkelijken en hij aan die persoon nog geld verschuldigd is. De klacht die hij bij zijn verzoekschrift voegt [...] vermeldt louter dat verzoeker een klacht heeft neergelegd bij de politie, niet meer niet minder. Dat dit te maken zou hebben met een klacht tegen de mensensmokkelaar die de commissaris-generaal er dan op zijn beurt van op de hoogte zou hebben gesteld dat hij over de Turkse nationaliteit beschikt, zoals hij aankaart in zijn verzoekschrift, vindt hierin geen steun. Zijn ganse betoog, waarin hij de Syrische alsook de Turkse wetgeving inzake het verwerven van de nationaliteit bespreekt, is gelet op de aanwezigheid van het Turkse paspoort en [de] Turkse identiteitskaart, evenmin dienstig. Dat hij niet inziet waarom ten aanzien van zijn derde zoon T. en ten aanzien van [Bas.] geen beslissingen tot intrekking van de vluchtelingenstatus werden genomen, is evenmin relevant voor de beoordeling van zijn dossier. Niet alleen dient ieder verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites te worden geoordeeld, bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zijn zoon T. reeds aangekomen is in België in 2015 en hij erkend werd als vluchteling bij beslissing van 3 oktober 2016 en niet zonder meer geconcludeerd kan worden dat hij zich in dezelfde situatie zou bevinden. [Bas.] is dan weer niet zijn zoon, maar de zoon van zijn broer M.”

10. Anders dan verzoeker voorhoudt, wordt in het bestreden arrest niet enkel verwezen naar de situatie van zijn zoon T. maar ook naar Bas., van wie evenwel vastgesteld wordt dat deze niet verzoekers zoon is maar wel de zoon van verzoekers broer. Hiermee geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan waarom hij de situatie van Bas. niet nader betreft bij de beoordeling van verzoekers eigen situatie, naast de vaststelling dat ieder dossier op zijn eigen merites moet worden beoordeeld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt aldus dat verzoeker niet aantoont dat hijzelf en Bas.

zich in dezelfde situatie bevinden, waardoor ook geen schending van het gelijkheidsbeginsel aan de orde is. In het verzoekschrift tot cassatie vermeldt verzoeker Bas. meermaals als zijn zoon, zonder evenwel de vaststelling in het bestreden arrest dat het slechts om de zoon van zijn broer gaat als dusdanig aan te vechten, laat staan ze te ontkrachten.

Voor het overige toont verzoeker niet aan dat niet zou kunnen worden beslist tot intrekking van zijn eigen vluchtelingenstatus zonder een vergelijking te maken met Bas., wiens status niet zou zijn ingetrokken, en dit enkel omdat verzoeker en Bas. op hetzelfde moment België zijn binnengekomen en op hetzelfde moment zijn erkend als vluchteling.

11. Bijgevolg toont verzoeker geen schending aan van de in dit middelonderdeel aangehaalde bepalingen.

Derde onderdeel van het enige middel

12. In hetgeen kan worden beschouwd als een derde middelonderdeel voert verzoeker in essentie aan dat hij in zijn beroepschrift verschillende vaststellingen heeft gedaan betreffende de Syrische en de Turkse nationaliteit, dat hij heeft verklaard dat niet werd betwist dat hij, zoals de rest van zijn familie, in Syrië is geboren en er lange tijd heeft geleefd, dat de Syrische nationaliteit in alle documenten van verzoeker en zijn familieleden wordt vermeld zodat verzoeker en zijn familie naar alle waarschijnlijkheid blijf hebben gegeven van die nationaliteit, dat hij heeft laten gelden dat twee van zijn zonen niet betrokken zijn bij de beschuldigingen van fraude om alhier de vluchtelingenstatus te krijgen, dat van verzoeker geen negatief bewijs kan worden gevraagd, namelijk van het niet-hebben van de Turkse nationaliteit, dat hij wel naar de Turkse en de Syrische nationaliteitswetgeving heeft verwezen, op basis waarvan hij op logische en overtuigende wijze een redenering heeft ontwikkeld die aantoont dat hij enkel de Syrische nationaliteit heeft, dat verzoekers argumentatie in het bestreden arrest slechts irrelevant wordt verklaard omdat een Turks paspoort op zijn naam en op naam van zijn zonen Bar. en A. bij het administratief dossier waren gevoegd, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen formeel zelfs niet betwist dat verzoeker en zijn familieleden niet voldoen aan de voorwaarden om de Turkse nationaliteit te krijgen, dat verzoeker zich heeft gebaseerd op de opmerkingen van het agentschap PRADO van de Europese Unie, dat hij ook kritiek had bij de wijze van overlegging van de vermeende Turkse documenten van zijn familie, dat de verwerende partij niet aangaf hoe zij

in het bezit is gekomen van die documenten terwijl ze grote gevolgen hadden voor zijn leven, dat te dezen allesbehalve originele documenten voorliggen zodat het legitiem is te twijfelen aan de bewijskracht ervan, dat de stukken onduidelijk en in zwart-wit zijn, dat verzoeker heeft gewezen op een spellingprobleem in de familienamen doch dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit niet heeft opgemerkt, dat de geldigheidsduur van de paspoorten niet overeenstemt met de geldigheidsduur van Turkse paspoorten volgens de informatie van PRADO, dat de foto van het vermeende paspoort van verzoekers zoon Bar. te onduidelijk was om de Turkse overheidsplatforms te raadplegen, dat het gaat om een ongeldig paspoort, dat het gebrek aan voorzichtigheid van de verwerende partij had moeten worden gesanctioneerd in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet, dat de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de vermeende Turkse paspoorten onredelijk is, dat er in het licht van verzoekers opmerkingen aanzienlijke twijfel bestond over de geldigheid van die Turkse documenten, dat dit alles wijst op een totaal irrelevant gebruik van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet, dat twijfel in verzoekers voordeel moet gelden, dat de bevestiging van de beslissing van de verwerende partij door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen minstens het evenredigheidsbeginsel in gevaar brengt, dat de op onjuiste elementen gesteunde intrekking van de vluchtelingenstatus dramatische gevolgen heeft voor de door artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 33 van het vluchtelingenbedrag beschermde rechten en dat bovendien niet alle gezinsleden worden getroffen door dergelijke ingrijpende maatregel zodat een oneerlijk onderscheid ontstaat in de zin van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 14 van het EVRM.

13. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest nog:

“Waar hij er in zijn aanvullende nota op wijst dat zijn andere zoon, [Bar.], samen met zijn beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus foto's had ontvangen van Turkse identiteitskaarten en paspoorten en hij meent dat dit valse documenten betreffen, kan hij niet zonder meer worden bijgetreden. Het komt immers in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toe om zijn nationaliteit en identiteit aan te tonen en niet aan de commissaris-generaal om aan te tonen dat de documenten die betrekking hebben op een andere dan de beweerde nationaliteit, vals of niet vals zouden zijn. Zijn verklaring, dat de desbetreffende documenten waarop de commissaris-generaal zich baseert om aan te nemen dat er een indicatie is dat hij over een andere dan de Syrische nationaliteit [beschikt], vals zijn, berust op een loutere verklaring, zonder dat verzoeker in staat is de valsheid ervan aan te tonen. Een loutere verwijzing naar algemene informatie teneinde de nummers na te gaan in een onderzoek naar de valsheid van een document [...], heeft geen specifieke betrekking op de thans voorliggende stukken en is louter algemene informatie die niet noopt tot

een andere beoordeling *in casu*. Ook het betoog omtrent de geldigheidsdata die zouden verschillen en niet correct zouden zijn, doet in huidige stand van zaken niet anders oordelen. Waar hij nog stelt dat de broer van zijn echtgenote heeft opgetreden als smokkelaar, betreft dit niet meer dan een blote bewering die bovendien geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Tijdens zijn verhoor op de DVZ heeft hij hiervan alleszins geen melding gemaakt. Op de vraag naar de gegevens over zijn reis, waarbij expliciet verwezen werd naar de naam van de smokkelaar, antwoordde verzoeker enkel: ‘ja smokkelaar, hij sprak Arabisch’ [...].

Waar hij vervolgens, nadat hij kennis genomen heeft van de kopieën die zijn zoon had ontvangen samen met diens beslissing, kritiek uit op de leesbaarheid ervan, gaat hij eraan voorbij dat in zijn eigen administratief dossier wel degelijk zowel een leesbaar kopie van een Turks paspoort, geldig van 31 december 2019 tot 31 december 2029 als een leesbare kopie van zijn Turkse identiteitskaart, geldig tot 28 december 2028 zitten met vermelding van de ‘Turkse nationaliteit’, waardoor zijn kritiek niet dienstig is.

Wat betreft de verwijzing naar rechtspraak van de Raad, moet tot slot opgemerkt worden dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.”

14. De jurisdictionele motiveringsplicht houdt niet in dat de rechter moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd. Uit het geheel van de motieven moet blijken waarom het middel wordt aangenomen of verworpen. Argumenten van een partij kunnen op die wijze ook impliciet worden verworpen, met name wanneer die argumenten strijden met de motieven van het arrest. Het bestuursrechtscollege voldoet aan de motiveringsplicht wanneer de motieven de partijen en de Raad van State toelaten te begrijpen waarom de ermee strijdige argumenten niet worden aangenomen.

Uit de *supra* geciteerde motieven blijkt duidelijk waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de kwestieuze Turkse identiteitsdocumenten in aanmerking neemt ondanks verzoekers opmerkingen. Er blijkt wat dat betreft geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste.

15. Met zijn inhoudelijke kritiek op de geldigheid en dus het in aanmerking nemen van de kwestieuze Turkse paspoorten vraagt verzoeker in wezen een nieuwe feitelijke beoordeling van de zaak, met name van de bewijswaarde van die stukken. De Raad van State is als cassatierechter echter niet bevoegd om in de beoordeling van de zaak zelf te treden. Dit geldt ook voor de voorgehouden schending van artikel 39/2, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet die hierin zou bestaan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoofde van de verwerende partij een “gebrek aan

voorzichtigheid” zou hebben moeten vaststellen bij de beoordeling van de Turkse documenten. Met het standpunt dat te dezen een “totaal irrelevant gebruik” van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet zou zijn gemaakt en dat er minstens twijfel zou bestaan, vraagt verzoeker nogmaals een nieuwe feitelijke beoordeling van de zaak waarvoor de Raad van State niet bevoegd is. In de mate dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bewijswaarde hecht aan de Turkse documenten en vaststelt dat verzoeker deze niet ontkracht met zijn opmerkingen erbij, vraagt hij van verzoeker niet het negatieve bewijs dat hij de Turkse nationaliteit niet zou hebben doch wel dat hij de valsheid van de kwestieuze identiteitsdocumenten aantoont. Verder is het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest.

16. Verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen schending opgeworpen van artikel 33.1 van het vluchtelingenverdrag en hij toont ook niet aan dat hij daartoe niet de gelegenheid had. Hij vermag deze schending dan ook niet voor het eerst in de graad van cassatie op te werpen. Bovendien houdt het in die verdragsbepaling vervatte beginsel van *non-refoulement* in dat een vluchteling niet naar zijn land van herkomst mag worden teruggestuurd als hij in dat land het risico loopt om te worden vervolgd op grond van zijn afkomst, godsdienst, politieke overtuiging of vanwege het behoren tot een sociale groep. Het bestreden arrest bevat echter geen verwijderings- of terugleidingsmaatregel zodat een schending van het recht op *non refoulement* niet aan de orde is.

17. Verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet of van artikel 14 van het EVRM opgeworpen noch toont hij aan dat hij daartoe niet in de gelegenheid was. Hij kan de schending van deze bepalingen dan ook niet voor het eerst opwerpen voor de Raad van State als cassatierechter.

Conclusie

18. Het enige middel is in zijn drie onderdelen, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

- 1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.**
- 2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op één juli tweeduizend vierentwintig, door:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bryan Geerts,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Bryan Geerts

Carlo Adams